

பணக்காரனும் ஏழை விவசாயியும்

மொறக்கோ நாட்டுக் கதை.

முன்னொரு காலத்தில் மிக நீண்ட தொலைவிலுள்ள ஓர் பாலைவனத்தின் நடுப்பகுதியில், ஒரு சிறிய அரேபிய நகரம் இருந்தது. அந்த நகரின் நடுப்பகுதியில் ஒரு கடைத்தெரு இருந்தது. அக் கடைத்தெருவுக்கு பொருட்கள் வாங்குவதற்காக மக்கள் வருவார்கள். அங்கு குறுக்கும் நெடுக்குமாக பல ஒழங்கைகளும், சந்துக்களும் இருந்தன. ஒவ்வொரு சந்துக்களிலும் ஆயிரக்கணக்கான கடைகள் இருந்தன. அங்கு வானத்திற்கும் பூமிக்கும் தேவையான அளவிற்கு பொருட்கள் குவிந்து கிடந்தது.

For lenge lenge siden, langt langt borte, midt i en stor og stille ørken, var det en liten arabisk by. Midt i byen var det en basar – en stor markedsplass der folk samlet seg for å handle. Basaren hadde tusenvis av trange gater og smug. I hvert eneste smug og hvert eneste hjørne var det tusenvis av fargerike butikker der man kunne kjøpe alt mellom himmel og jord.

ஒருநாள் பெரும் மக்கள் கூட்டத்தின் நடுவே, பணக்காரன் ஒருவன் போய்க் கொண்டிருந்தான். அவன் மிகவும் விலை உயர்ந்த ஆடைகளை அணிந்திருந்தான். சீனாவில் வாங்கிய நீண்ட பட்டாடை, பாரசீயத் தங்கச்சங்கிலி, இந்தியாவில் வாங்கிய வைரமோதிரம் எனப் போட்டிருந்தான். அந்தப் பணக்காரன் ஒரு மயில் போல அசைந்து அசைந்து, நெஞ்சை நிமிர்த்தி பெருமையாக நடந்து சென்றான். அவனுடைய நீண்ட பட்டாடையானது வீதியில் தேய்ந்து கொண்டு வருமாறு நடந்து சென்றான்.

அப்போது “விலகுங்கள் விலகுங்கள்” என ஒருவன் கூச்சலிட்டான். அவன் ஒரு ஏழைவிவசாயி. அந்த ஏழை விவசாயி, அழுக்கான, கிழிந்த ஆடைகளை அணிந்திருந்தான். அவன் தனது முதுகில் ஒரு பாரமான பெரிய விறகுக்கட்டைகளை சுமந்து கொண்டு வந்தான். அதனால் அவனால் நிமிர்ந்து பார்க்க முடியவில்லை. அவனிற்கு முன்னால் செல்பவர்களைப் பார்க்க முடியவில்லை.

அவன் “விலகுங்கள் விலகுங்கள்” என கூச்சலிட்டுக் கொண்டே வந்தான். இந்தப் பணக்காரனைத் தவிர மற்றவர்கள், விலகி இடம் கொடுத்தனர். அந்த விவசாயி, தன்னை நோக்கி வருவதை பணக்காரன் கண்டான். “கிழிந்த ஆடையுடன் வரும் ஏழை விவசாயிக்கு நான் விலகி இடம் கொடுப்பதா?” என்ற நோக்குடன் நடுவீதியில் நின்றான் பணக்காரன்.

Her inne i folkemengden var det en rik mann som gikk tur. Han hadde på seg fine og dyre klær; en lang silkekåpe fra Kina, gullkjede fra Persia, og diamantring fra India. Den rike mannen gikk som en påfugl, med nesa høyt i været og hevet bryst, mens han lot den lange kåpen dras langs bakken.

«Pass deg, pass deg!» Plutselig så mannen en fattig bonde som kom raskt mot han. Bonden hadde på seg møkkete og slitte klær. På ryggen bar han en stor og tung bunt med fyringsved. Bonden gikk med bøyd rygg og kunne ikke se folk foran seg. Så for å ikke komme bort i noen ropte han: «Pass deg, pass deg!» Alle folk flyttet seg, bortsett fra den rike mannen. «Hvorfor skal jeg flytte meg for en fattig bonde med ødelagte klær?» tenkte rikmannen og stod i veien.

அந்த விவசாயியோ திடீரென பணக்காரன் மீது மோதி விட்டான்.
உடனே பணக்காரன் கீழே விழுந்து, அவனிற்கு மேலே விறகு
முடையும் விழ, விவசாயியும் அவனுக்கு மேலே விழ அவனது அழகான
ஆடை முழுவதும் சேறுபட்டு வீணாகி விட்டது.

Plutselig krasjet bonden med den rike mannen. Rikmannen falt ned og ved-bunten
falt over ham. Han ble dynket ned i gjørme og de fine klærne hans ble ødelagt.

“இப்படிச் செய்வதற்கு நீ எனக்கு நட்பு தரவேண்டும்” என கோபத்துடன் கதறினான். “என்னுடன் வா” என விவசாயியின் கழுத்துச் சட்டையைப் பிடித்து இழுத்துக் கொண்டு நகரத்தின் நீதிபதியிடம் சென்றான்.

Dette skal du betale for!» skrek den rike mannen sint. «Bli med meg!» Rikmannen tok tak i bondens krage og dro ham med seg til byens dommer.

“நான் கடைத் தெருவிற்கு போகும் போது இந்த விவசாயி என்னை இடித்து விழுத்தி விட்டான். இவன் பாரமான விறகு சுமந்து வருவதாக அறிவிக்கவும் இல்லை. எனது உடைகள் எல்லாம் வீணாகிப் போய்விட்டது” என்று நீதிமன்றில் பணக்காரன் குற்றம் சாட்டினான். ஏன் இவ்வாறு செய்தாய்” என நீதிபதி கேட்டார்.

“நான் இவனை விட அழகான உடுப்புப் போட்டிருப்பது இவனுக்குப் பிடிக்கவில்லை” என்றான் பணக்காரன். அப்போது நீதிபதி ஏழை விவசாயியிடம் கேட்டார்.

நீ எதற்காக பணக்காரனின் ஆடைகளைப் பாழாக்கினாய்? என்று கேட்டார் நீதிபதி.

விவசாயியோ எந்தப் பதிலும் கூறாமல் அமைதியாக நின்றான். “உனக்குக் கேட்கவில்லையா? ஏன் பணக்காரனின் ஆடைகளைப் பாழாக்கினாய்? “என மீண்டும் நீதிபதி கேட்டார். அப்போதும் விவசாயி எதுவுமே கூறவில்லை.

மீண்டும் கேட்கிறேன் “ஏன் பணக்காரனின் ஆடைகளைப் பாழாக்கினாய்”? என எரிச்சலுடன் கத்தினார் நீதிபதி. அப்போதும் விவசாயி எதுவுமே கூறாது அமைதியாக நின்றான். அப்போது பணக்காரனின் பக்கமாக எரிச்சலுடன் திரும்பிய நீதிபதி “இந்த விவசாயி ஊமையென உனக்குத் தெரியவில்லையா? தான் வருவதாக சொல்ல முடியாத ஊமையிடம் எவ்வாறு நட்பு வாங்க முடியும்” என்று நீதிபதி கேட்டார்.

I retten fortalte den rike mannen at han gikk rundt på basaren og hørte ingen ting da bonden kom mot han, fordi bonden ikke varslet han. «Bonden ødela mine klær med vilje,» sa den rike mannen. «Hvorfor skulle bonden gjøre noe slikt?» spurte dommeren. «Fordi bonden var sjalu på meg som har finere klær enn ham,» svarte rikmannen.

Deretter spurte dommeren bonden: «Hvorfor ødela du klærne til den rike mannen?» Bonden stod musestille og sa ikke ett eneste ord. «Hørte du ikke? Hvorfor ødela du klærne til den rike mannen?» gjentok dommeren. Bonden sa fortsatt ingenting. «Jeg gjentar: hvorfor ødela du klærne til den rike mannen?» sa dommeren. Men fortsatt kom det ikke et eneste pip fra bonden.

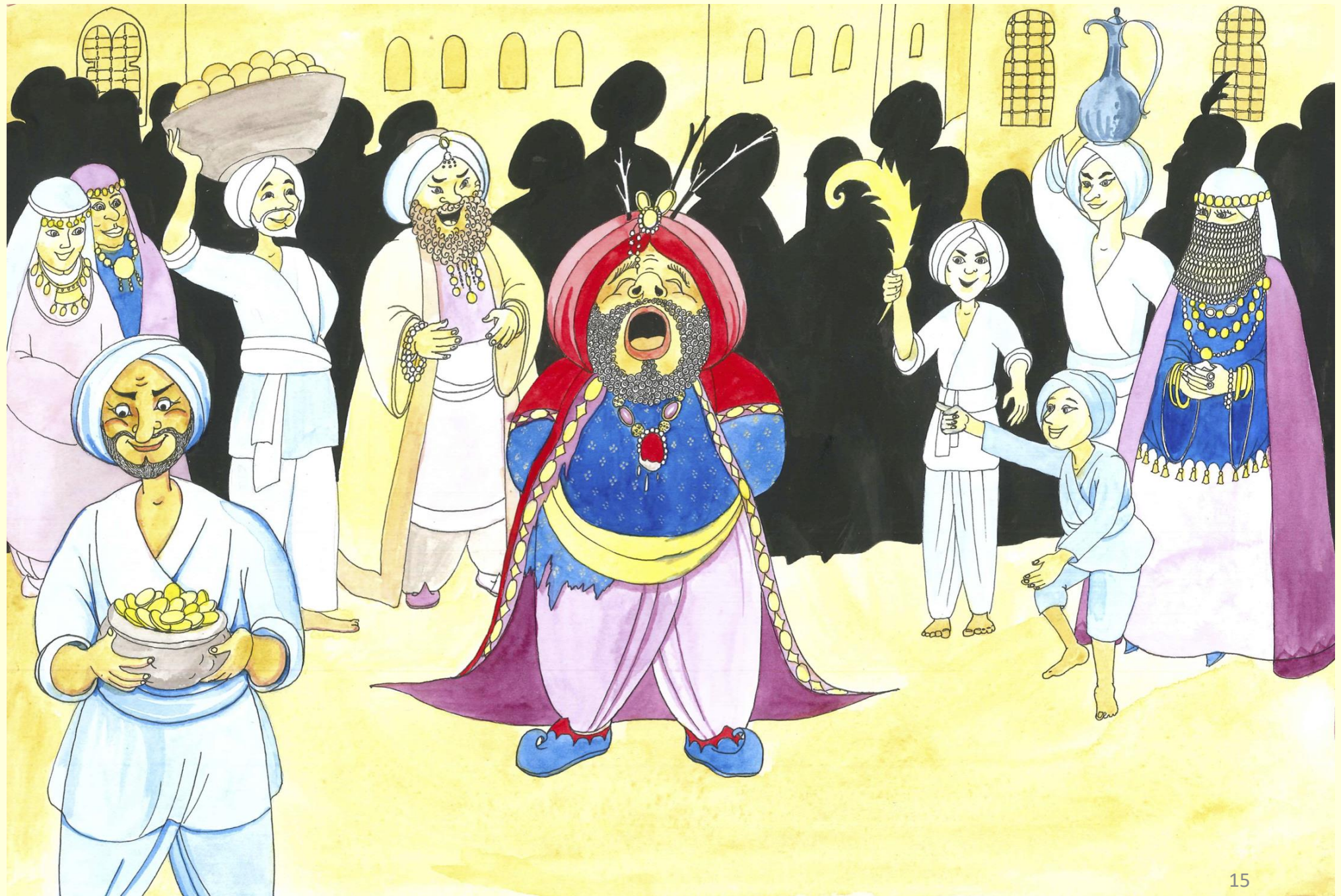
உடனே இல்லை! இல்லை! இல்லை! எனக்குத் தெரியும். இவனால் நன்றாகக் கதைக்க முடியும். நான் என் காதுகளால் கேட்டேன். இவன் உரத்த குரலில்” விலகுங்கள் விலகுங்கள்” எனப் பலதடவைகள் கூவிக் கொண்டே வந்தான். என யோசிக்காமல் பதில் கூறினான் பணக்காரன்.

Da sa dommeren til den rike mannen: «Ser du ikke at bonden er stum? Hvordan kan du kreve fra en som ikke kan snakke at han skal varsle deg?» sa dommeren. «Åh jo!!! Jo! Han kan snakke!! Jeg vet at han kan snakke!! Jeg hørte ham. Han ropte høyt: Pass deg!! Pass deg!! Mange ganger!», svarte den rike mannen uten å tenke.

பொய் கூறியதற்காக 1000 பொற்காசுகள் ஏழை விவசாயிக்குக் கொடுக்க வேண்டும். அத்தோடு கடைத்தெருவில் “நான் ஒரு சுயநலக்காரன். அதனால் சேற்றில் விழுந்து எனது விலையுயர்ந்த ஆடைகளைப் பாழாக்கினேன்”. எனக் கத்தவேண்டும் என பணக்காரனிற்கு தண்டனை வழங்கினார் நீதிபதி.
தன்வினை தன்னைச் சுடும்.

Dommeren straffet den rike mannen for å ha løyet. Han måtte betale 1000 gullmynter til bonden og i tillegg måtte han stå på torget foran alle folk på basaren og rope: «Jeg var sjølgod og ville ikke dele. Derfor falt jeg ned i søla og ødela min fine og kostbare klede». Og snipp snapp snute, så var eventyret ute.

Illustratør: Svetlana Voronkova

Se flere fortellinger på morsmal.no